

Råd, hvar till Konungen kallar och utnämner kunnige, erfarne, redlige och allmänt aktade, infödde Svenske män.

Chefen och föredragande Statsrådet för Ecklesiastik-departementet skall tillhöra den rena evangeliska läran.

Såsom lätteligen torde bemärkas, har jag, i de förslag jag här framställt, endast förordat inom landet födde och bosatte främmande trosbekännares likställighet.

Ingen stat eger, efter min uppiättning, obetingad skyldighet att upptaga främlingar, utan är hon tvifvelsutan berättigad att dervid uppställa de vilkor, som hon för sin säkerhet och sitt skydd kan finna för godt. På denna sjelfbestämmerätt kan till och med hennes sjelfständighet bero. Deröfver kan ej heller någon med ringaste fog klaga. Vilkorens rättmätighet hvilar på den fria öfverenskommelsen. Men en annan sak är det med den inflyttades efterkommande. Ingen, hvarken staten eller den enskilde, kan emellertid kontrahera om ännu ofödda släktens politiska rätt. Lika litet som vi äro skyldige att erkänna och fasthålla oss vid förgångna släkters sociala och politiska förbindelser, lika litet äro efterkommande skydige att erkänna våra anordningar. Lagstiftaren måste, för olika tider och olika släkter, erkänna *närvarandet* såsom gränsen för sin magtbestämelse. Hvar och en inom landet född och bosatt tillhör derföre landet, icke längre till följd af kontraherade vilkor, utan till följd af en naturlig, en födseln åtföljande rätt. Såsom statsmedlem är han lika berättigad, som hvar och en annan.

C. F. Ridderstad.

Stockholm den 27 Februari 1867.

N:o 282.

Af Herr Henrik Hansson: Om ersättning för de särskilda rese- och traktamentskostnader. motionären måst vidkännas, med anledning deraf att annan person till en början förklarats vara riksdags-ombud för Ramsele och Sollefteå Tingslags valkrets.

Det torde vara Riksdagens herrar ledamöter väl bekant, att vid Riksdagens början inträffade det egna förhållandet, att tvänne representanter för valkretsen Ramsele och Sollefteå infunno sig här i Stockholm, nemligen Per Engman och

undertecknad. Båda hade vi vederbörligen utfärdade fullmagter, hvilka i laga ordning inlemnades till granskning; men vid fullmagternas återlemnande förklarade herr Justitie-statsministern, att min fullmakt blifvit underkänd, och jag måste då resa hem. Förhållandet var sådant, att jag först valdes genom lottning. Besvär anfördes mot valet, och Landshöfdinge-embetet underkände detsamma samt förordnade om nytt val, utan att delgifva sitt utslag, rörande det första valet. Det sednare valet hölls, och Engman blef vald. Äfven emot detta val anfördes besvär, och likaledes anfördes besvär emot Landshöfdinge-embetets utslag, rörande det första valet, ställda till Kongl. Maj:t. Derefter förklarade Landshöfdinge-embetet, medelst kungörelser i valdistriktets kyrkor, att den sednare valfrågan skulle vara hvilande, tills den första blifvit af Högsta Domstolen afgjord. På grund derutaf att jag var först vald samt äfven derutaf, att Landshöfdinge-embetet förklarar den sednare frågan hvilande, ansåg jag och många andra det vara min pligt att inställa mig vid riksdagens början, emedan pröfningen af fullmagtens äkthet icke tillhörde mig, och Riksdags-ordningen stadgar påföljd för den, som är vald och icke i rättan tid sig inställer, samt gifver Kamrarna magt, att, i sådant fall, bestämma böter. Så obehagligt det än var, att resa under sådan ovisshet, ville jag ändock hellre det, än göra mig saker till ett lagstridigt handlingssätt, och en sådan pligtförgäktenhet som inträffat, om jag icke rest. Hvad beträffar den omständigheten, att mig är vordet tillerkändt arvode endast från och med den 5 Februari hvilken dag jag utbekom polett, så tror jag denna sakna både juridiska och moraliska skäl, ty enligt Riksdags-ordningens 23 § är en sådan afräkning tillåten endast i det fall, att den valde försummar att inställa sig; men detta var icke händelsen med mig. Om herrar representanter slutligen taga i betraktande, att jag, under de 17 dagar jag varit frånvarande från Riksdagen, i det allra värsta yrväder rest 102 mil, tror jag de skola finna, att jag offrat för ifrågavarande ändamål ungefärligen lika mycken tid som andra och kanske mera än de, hvilka haft permission. På grund af hvad jag nu anført, får jag ödmjukast anhålla,

att Riksdagen täcktes besluta, det jag af Statens medel måtte blifva ersatt äfven för min hit- och hemresa vid riksdagens början, beräknadt efter 2 R:dr per mil för skjuts och 2:dra klassens kupé å jernväg, samt förklara mig berättigad att uppbära arvodet beräknadt från Riksdagens början, eller, om det icke kan bifallas, 3 R:dr 75 öre för milen under resan till riksdagen.

Stockholm den 2 Mars 1867.

H. Hansson

från Westernorrlands län.